

**Anita
Waller**

**34
DNÍ**

**CO NEJHORŠÍHO
BY SE MOHLO STÁT?**

KIOKAN

Copyright © 2016 by Anita Waller
Translation © Blažena Kukulišová, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu 34 DAYS
přeložila Blažena Kukulišová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-921-5

Věnováno
mým báječným vnoučatům,
Bradovi, Katie, Domovi, Cerys,
Melisse, Lyře a Isaacovi.

Co je peklo?
Peklo jsme my.
Peklo jsme my a taky jiní.
Pouhé projekce. Není odkud utéct
ani kam prchnout. Jsme pořád sami.

Koktejlový večírek (1950),
1. jednání, scéna 3
T. S. Eliot, 1888–1965

Kapitola 1

*pondělí 9. března 2015
den první*

„Jsou vajíčka hotová?“

Anna uslyšela seshora hulákání a trhla sebou stejně jako každé ráno při zvuku Rayova hlasu. Dnes se jí moc nedařilo, převrhla svůj první hrnek kávy, a když nepořádek uklízela, zavadila o misku s cukrem, který se efektně rozsypal po celé podlaze. Tohle výročí svatby zatím neprobíhalo moc skvěle.

Potvrdila, že je snídaně hotová, Ray sešel dolů, a než se posadili ke stolu, utrousil jedovatý komentář o lepkavosti dlaždiček, aniž by tušil, s čím vším se potýkala. Bez dalšího slova jí podal přání, která obdrželi.

V tu chvíli ji postihla postnatální deprese. Jedině tím se dala vysvětlit frustrace, kterou pocítila, když otevřela první obálku a uviděla přání s křiklavě velkými, stříbrnými písmeny: *Mámě a tátovi ke stříbrnému výročí svatby. A vlastně to nebyla frustrace, spíš trpké pobavení.*

Caroline napsala svým výrazným rukopisem s kudrlinami: *35 let! Úžasné!* Anně i tentokrát blesklo hlavou, kde dcera nechala hlavu, než přání koupila. Podala je Rayovi. „Najdi neúmyslnou chybu.“

Podíval se na přední stranu přání, rozevřel je a řekl: „Zapomněla na pusinky.“

Anna přehodnotila postnatální depresi na manicko-depresivní psychózu a sáhla po další obálce. Rozřízla ji a věděla, že ani nemusí gratulaci otvírat. Byla od Raye, takže jsou vpředu růže a vevnitř bude napsáno *S láskou Ray xxx*.

Zmýlila se. Stálo tam: *Všechno nejlepší k narozeninám, miláčku. S láskou Ray xxx*. Caroline zdědila geny po otci.

Podala Rayovi svoje přání a sledovala, jak je rozvírá, čte text, aniž by ho vnímal, a odloží gratulaci vedle svého talíře.

„Moc hezké, Anno, moc hezké.“

Poslední přání na stole přišlo od nejstaršího syna Marka. Text napsala jeho manželka a byl úplně normální. *Vám oběma přeji vše nejlepší Mark, Jenny, Adam a Grace*.

Od Tima, druhorozeného syna a Markova dvojčete, přání nepřišlo. Annu trochu bodlo u srdce, ale brzy smutek překonala – koneckonců to byl celý Tim. Už dávno se smířila s tím, že Tim bude vždycky jednou ze záhad, které život přináší. Bezvýhradně ho milovala a na tomhle vůbec nezáleželo. To, že rodičům nepopřál, neznamenal, že je nemá rád. Prostě to nepovažoval za důležité.

Anna posbírala přání, šla do obýváku a rozestavila je na okenní římsu u arkýřového okna. Od stříbrných písmen u dceřiny gratulace se odrážely jasné paprsky ranního dubnového slunce. Usmála se a pohládila je.

Caroline se narodila, když už dosáhli vyššího věku, vždycky o ní žertem říkali, že je nečekaný dáreček. Ve skutečnosti ale zachránila Annino duševní zdraví. Mark a Tim byli o patnáct let starší než Caro, a když Anna zjistila, že je těhotná, moc nechybělo, aby z manželství s tyranem odešla.

V době těhotenství bití na čas ustalo, ale taky znamenalo konec plánů na odchod. Přání stojící na okenní římsu působila jako výsměch tomu rozhodnutí. Raye už léta nemilovala.

„Ahoj, Anno!“

Slyšela, jak Ray prochází chodbou a zastavuje se u zrcadla, aby si pročísl hřebenem krátké šedivějící vlasy. Pak se ozvalo prásknutí předních dveří. Odcházel do práce. Ahoj, Anno.

Překvapilo ji, že se jí do očí nahrnuly slzy, a neschopná ovládnout se smetla gratulace z římsy a dívala se, jak padají na zem. Cítila, jak v ní kypí zlost, a donutila se přání zvednout a vrátit na místo. Neměla hněvivou povahu a to netypické jednání ji trochu vyděsilo.

Šálek čaje nepomohl – a proč by měl? Vůbec jí nechutnal. *Takhle se to zkrátka dělá, no ne? Dej si šálek čaje a bude ti líp.* Naskládala pár kousků nádobí od snídaně do dřezu a chvíli tam jen stála, nechala teplo z vody pronikat do rukou a dívala se kuchyňským oknem ven. Hlava jí klesla a světlé vlasy v délce po ramena spadly do obličeje, ale neodhrnula je, nechala je zakrývat slzy, měnící barvu očí z modré na šedou. Anna si v to brzké jarní ráno připadala podivně nesvá, v rozporu se sebou i zbytkem světa, a opravdu nevěděla, jak to napravit.

Chvilí prozření přišla ve chvíli, kdy umývala Rayův hrnek – ten, co hlásal, že fandí fotbalovému klubu Sheffield Wednesday.

Anna chtěla být sama. Chtěla dělat vlastní rozhodnutí, platit svoje účty, luxovat svůj koberec. A umývat své nádobí.

Prvním malým projevem revolty bylo nechat nádobí okapat. Ray vždycky trval na tom, že se hned po umytí musí všechno utřít nebo vyklidit z myčky, než jdou spát.

Druhým počinem bylo jít do pracovny a zapnout počítač. Tohle dělávala každý den v rámci pracovních povinností, samo o sobě tedy nešlo o revoltu – nikdy dřív ale počítač nepoužila k tomu, aby si hledala bydlení. V oblasti Lincoln působila spousta realitních agentů, takže automaticky zadala do vyhledávače „realitní kanceláře Lincoln“ a trpělivě čekala, co počítač vyklopí.

Vzápětí zavrtěla hlavou, vrátila se na začátek a do vyhledávače napsala „realitní kanceláře South Yorkshire.“ Když chce této existenci uniknout, vybere si novou čistě podle vlastních představ.

Ten bohem zaslíbený kraj v době manželství navštívili mnohokrát a Annu přímo uchvátil. Možná se o to přičinil rovinatý ráz Lincolnshiru, že tolik oceňovala půvabně zvlněné pahorky kolem Sheffieldu a skalnatou, drsnou krásu nedalekého národního parku Peak District. Věděla, že její cesta povede tímto směrem.

Cena bydlení v nabídce ji ohromila – vše mnohem levnější než v Lincolnshiru, za peníze, které měla k dispozici, mohla získat mnohem víc prostoru. Brzy si ujasnila, že v Sheffieldu si může dovolit dům se třemi ložnicemi, kdežto v Peak Districtu by to byl jenom stan.

Získala velkou finanční sumu z prodeje domu po rodičích, kde strávila dětství, a Ray rozhodl, že ten obnos uloží a koupí za něj později chalupu ve Francii, kam budou jezdit jako penzisté. Jenže teď se Anna rozhodla skoncovat s manželstvím jednou provždy. Žádné společné stárnutí.

Zavolala několika realitním agentům a její pěkný, po ránu ještě nenalíčený obličej úplně ožil. Dohodla si schůzky na dalších pár dní a potom zatelefonovala Charlie, své dlouholeté kamarádce. Charlie žila v Doncasteru s manželem statným jako medvěd, jeho dvěma dětmi z předchozího manželství a třemi psy.

Anna tušila, že se Charlie zděsí, až jí poví, co má v plánu, ale věděla, že je na ni spolehnutí. Určitě bude stát při ní a ve všem ji podpoří.

„No ahoj! Co se děje, nemůžeš spát?“ Hlas Charlie ji povzbudil na duchu.

„Taky ahoj. Snad není tak brzy, nebo jo?“ Anna se podívala na hodiny. „Probůh, Charlie. Teprve půl deváté! Probudila jsem tě?“

Charlie se zasmála. „Ne, kdepak. Jen mi takhle po ránu obvykle nikdo nevolá.“

„Musím s tebou mluvit. Tak promiň, půjdu rovnou k věci. Máte na jednu noc volný pokoj?“

„Jasně. Kdy chceš přijet?“

„Dnes. Pokud to nejde, nic se neděje. Víím, že je to nahonem.“

„Anno, kdyby nebylo místo jinde, můžu vás dát vřdycky do Danovy kůlny.“

Obě se zasmály. Danova kůlna byla bezva, ale do ubytování v hotelu měla daleko.

„Díky. A přijedu jen já.“

„Dobře.“

„Dobře?“

Nastala krátká odmlka. „Mám na mysli, že bude fajn vidět tě samu. Můžeme probrat novinky.“

„Charlie...“ Anna počítala do tří a zběhle couvla před úmyslem prozradit víc o svém rozhodnutí. „Dorazím kolem poledne. V pořádku?“

„Budu se těšit. Zatím.“

Anna seděla na pohovce v převelice dokonalém obýváku – průvodní jev toho, že vlastníte stavební společnost – a začínalo jí svítat, kolik potíží bude muset zdolat. Zvedla zrcátko a rozetřela po obličejí hydratační krém. Dělalala to každý den, automaticky. Jak od ní Ray očekával. Uložila ostatní kosmetické přípravky do kabelky na zip a pomyslela si: *Kašlu na to*.

Především si uvědomila, že děti její rozhodnutí nepřijmou s nadšením. Mark žil s rodinou v Leicesteru, vzdálený nejen co do počtu kilometrů. Jeho manželka Jenny si od tchánů udržovala odstup, s vnoučaty Adamem a Grace se vídali málokdy. Anna si rozhodně nemyslela, že by Jenny vadilo, když se s Rayem rozejde, ale opravdu ji mrzelo, že se Jenny po svatbě s Markem chová chladně. Ray obvykle pokrčil ra-

meny a prohlásil, že se jí to jen zdá. Jenže před svatbou Anna viděla v Jenny dceru, jednala s ní stejně jako s Caroline a občas ji trápilo, že už spolu skoro nemluví. Zato Mark, prvozený z jejich dvojčat, by nejspíš neváhal a přifrčel by jí povědět, že se chová hloupě.

Není hloupá.

Tim, který teď žil se Stevem na Floridě, bude mít víc pochopení. I on se od nich hodně vzdálil, ale Anna ho celým srdcem milovala. Kdyby se někdy postavil proti ní, zdrtilo by ji to.

A pak tu byla Caroline, krásná, roztržitá, citlivá a milující dcera, naprosto oddaná svému otci. Tatínkova holčička. Byla jí od chvíle, kdy se narodila. Ray ji zbožňoval a ona mu lásku ochotně oplácela.

Anna dětem musela napsat. Pošle každému z nich dopis, jen co si najde útočiště, kde bude moci vzdorovat veškerým snahám o manipulování. Někde se usadí a v tajném úkrytu přečká bouři, která se dřív nebo později rozpoutá. Telefonicky tuhle záležitost řešit nechtěla, to by bylo příliš těžké.

Blesklo jí hlavou, že se chová zbaběle. A co má být? Čím dál víc si uvědomovala, jak moc by pro ni tahle nová svoboda mohla znamenat.

Může být zbabělá, či statečná, nebo může všechny pocity úplně ignorovat.

Ale teď to ještě nejde. Musí promyslet plán.

Ray měl prudkou povahu, kterou často nedokázal ovládnout, a když se ho zmocnila zlost, bylo to děsivé. Pokud Anna věděla, s dětmi nejednal hrubě, zčásti proto, že trávil spoustu času v práci a moc často je nevidal. Anna však jeho hněv zakusila mnohokrát.

Při vysvětlování modřin uváděla obvyklé výmluvy – praštila se o dveře, spadla ze schodů –, klasické fráze, které všichni normální lidé okamžitě prohlédnou.

Zůstala s Rayem kvůli dětem, hlavně kvůli Caroline. Původně měla v úmyslu odejít od něj, až bude synům osmnáct, jenže tou dobou byly jejich dceři tři roky.

Caroline měla na otce dobrý vliv, zdálo se, že se zklidnil a dostal svou vznětlivost pod kontrolu. Anna mu ale po celou dobu manželství ustupovala, naučila se našlapovat opatrně. Vůbec nepochybovala, že kdyby ho o svém odchodu otevřeně informovala, škaredě by to odskákala.

Usoudila, že nejrozumnější bude nechat mu vzkaz, napsat dětem a časem si s Markem, Timem a Caroline promluvit. Potřebovala na pár týdnů zmizet. Doufala, že Rayův počáteční vztek časem opadne a pak bude moci děti bezpečně kontaktovat.

Až na to, že už nejsou dětmi. Caroline bylo devatenáct a dvojčatům čtyřiatřicet. Žádné děti, dospělí samostatní lidé, kteří mají vlastní domov a rodinu.

Přání na okenní římse jako by se jí při těch myšlenkách posmívala. Anna se na ně zamračila, přestože věděla, že je to dětinské, a šla nahoru sbalit si věci na cestu k Charlie.

Nechala Rayovi vzkaz na stole. *Jedu na pár dní pryč, brzy se ozvu.* Nasedla do svého audi, a než odjela, neodolala a ještě se ve zpětném zrcátku naposledy podívala na dům. Když se ocitla na A1, v duchu zajásala a hlasitě se rozesmála. Pustila si rádio a poslouchala, jak se nějaká paní z Birminghamu snaží v kvizu uvést správnou odpověď na víc otázek než jiná žena z Grimsby. V první sérii otázek Anna zabodovala šestkrát a ve druhé devětkrát. Žasla nad výkonem Sáry z Grimsby, která získala čtyřiadvacet bodů.

Nakonec nezůstalo u jedné tašky, sbalila hned tři velké kufry. Věděla úplně jistě, že se nevrátí. Nejdřív myslela, že odjede na pár dní, zařídí si nějaké ubytování a pak se vrátí domů dořešit ostatní, ale velice rychle jí došlo, že jakmile odjede, nic ji nedonutí k návratu. Nebylo by to bezpečné.

Charlie stojící u dveří se širokým úsměvem rozevřela náruč dokořán. Hnědě vlnité vlasy měla ještě mokré ze sprchy, a když se s Annou vítala, kolem šedých očí se jí dělaly vrásky od smíchu. Anna ji objala a hned se pochlubila, že v kvizu správně odpověděla na devět otázek.

Charlie se zazubila. „Týkaly se všechny Roda Stewarta?“

Anna jí dala malou herdu do ramene. „Drzoune.“

Chodbou k ní došel Dan. „Á, už je tady, moje oblíbená obyvatelka Lincolnshiru.“ Dan, rozložitý a srdečný, na uvítanou rozevřel náruč. Tmavě hnědé vlasy měl svázané do ohonu, z čehož Anna usoudila, že před jejím příjezdem pracoval v kůlně. Když si ji pátravě prohlížel hnědýma očima, napadlo ji, že možná v jejím obličejí zahlédl únavu.

Natáhla se, dala mu pusu a ocitla se v jeho objetí.

„Pojď dál, zlato,“ řekl a pustil ji. „Nemůžeme tady stát celý den venku u dveří. Sousedí by měli řeči.“

Chopil se její malé cestovní tašky. Anna vešla do domu, kde ji obklopila láskyplná, hřejivá atmosféra. Na zdi v chodbě visela krásná prošívaná příkrývka. Anna neodolala a dotkla se jí. Vzor sestával z nádherně propojených červených, smetanových a zelených odstínů a hezky ladil se sytě krémovou barvou koberce.

Charlie byla textilní výtvarnice a všude v jejích domově se odrážela její láska k textiliím. Pracovala v ateliéru na kraji zahrady a Anna jí záviděla. Její domov byl dokonale úhledný. A nudný.

Dům se zahradou Charlie a Dana hýřil barvami a smyslovými vjemy. Anna v takovém prostředí nikdy nežila, neměla příležitost zanechat u nich doma vlastní otisk svými nápady. Teď se to změní.

Večer plynul v bezstarostném duchu a Anna se cítila odpočatě – ovšem jen do chvíle, kdy se z jejího telefonu ozvala melodie *Maggie May*. Odmítla hovor a uložila mobil zpátky do kabelky, aniž by komentovala, kdo jí volal. Ray.

Charlie nadzvedla obočí a mlčky na ni pohlédla. Anna nenápadně sáhla do kabelky a nastavila v telefonu tichý režim. Vzala si od Charlie hrnek kakaa a objala ho dlaněmi.

Pak začala vyzvánět pevná linka.

Anna se na kamarádku podívala a zlehka zavrtěla hlavou. Charlie přikývla a zvedla sluchátko. Chvilí mlčky poslouchala a pak řekla: „Ahoj, Rayi! Ráda tě slyším.“

Po další pauze odpověděla: „Ne, není tady. Kdyby se u nás objevila, zavolám, ale obvykle se předem ohlásí, než se staví.“

A po následující odmlce dodala: „Jistě, Rayi, pokud se mi ozve, vyřídím, že se po ní sháníš.“

Ukončila hovor a našťěstí se nevyptávala. Anna ale nemohla od kamarádky očekávat, že se dlouho spokojí s její vyhýbavostí.

Dopila kakao a vstala. „Mám za sebou dlouhý den. Myslím, že je na čase zalehnout.“

„Tak jo.“ Charlie se k ní otočila, kulatý obličej ještě zaoblenější úsměvem. „A mimochodem, všechno nejlepší k vašemu výročí.“

Anna pochopila, že to ve skutečnosti znamená „zítra si promluvíme“, a jenom přikývla.

Ložnice byla nesmírně útulná, vymalovaná různými odstíny šedé s mátově zelenými doplňky. Prošívaná přikrývka z šedého saténu měla bílé zdobení a Annu opět lákalo ji pohladit. Uložila si tu kombinaci barev do paměti; až bude mít vlastní dům, zařídí jednu z ložnic ve stejném ladění.

Myslela, že velkou část noci probdívá, ale nakonec přečetla několik stránek, zhasla lampičku na nočním stolku a usnula.

Kapitola 2

*úterý 10. března 2015
den druhý*

Když ráno Anna roztáhla závěsy, nebe bylo zatažené. Chvíli stála u okna a dívala se ven. Hlavou jí bezděky táhly myšlenky, představy o novém domově, jaký by si přála mít. Byl to zvláštní pocit, nezabývat se v duchu Rayem, odsunovat ho stranou. Přitom věděla, že jen samu sebe obelhává a namlouvá si, že ten skvělý nový život bude čistě její rozhodnutí a všechno půjde hladce.

Vešla do kuchyně a překvapilo ji, že ji tam čeká pouze Charlie.

„Tak jo,“ prohlásila. „Povídej.“

„Není snadné mluvit, když pořádně nevíš co říct,“ odpověděla tiše Anna.

„Prostě mluv,“ pobídla ji kamarádka.

„Odcházím od něj,“ řekla Anna.

Charlie pomalu přikývla. „A je to venku.“

Anna se posadila ke kulatému stolu z borovice a Charlie jí podala hrnek kávy. Anna mechanicky přejela prstem po tvaru prasátka, jímž byl hrnek ozdoben. Její mozek odmítal spolupráci.

„Nechal tě jít?“

„Ještě to neví. Já do včerejšího rána taky nic nevěděla. Když jsem ti volala, měla jsem v plánu na pár dní odjet,

zařídít si ubytování a pak se vrátit domů a dořešit ostatní. Jenže mi došlo, že tahle možnost nepřichází v úvahu. Kdybych se vrátila, už neodejdu. Vím to. Tak jsem naložila do auta všechny svoje saky paky a přijela sem.“

„Probůh!“

„Nedělej si starosti,“ uklidňovala ji Anna. Charlie vyděšeně kulila oči. „Nechci vás do toho zatahovat. Dnes už tady nebudu spát. Prostě mu pořád opakuj, žes mě neviděla.“

Charlie jako na povel začal zvonit telefon. Bylo jasné, že volá Ray. Nejdřív mlčky poslouchala, a když domluvil, řekla: „Rayi, přestaň se tím trápit. Určitě se ti dnes ozve. A kdyby se tu ukázala nebo mi zavolala, požádám ji, ať ti zatelefonuje.“ Následovala další odmlka, po níž Charlie hovor uzavřela. „Tak jo, opatruj se, Rayi. Ahoj.“

Chvilí stála zády k Anně, než se pomalu otočila.

„Musíš se mu ozvat. Dělá si o tebe starosti.“

Anna zírala do hrnku s motivem prasátka, jako by se v něm skrývaly všechny odpovědi. Jenže tam nebyly.

„Charlie, kdyby se dozvěděl, kde jsem...“

„Zmlátil by tě,“ dořekla Charlie. „Už zase.“

Anna přikývla, nejistá, jestli dokáže mluvit. Evidentně bylo chybou předpokládat, že Charlie netuší, čeho je Ray schopen.

„Vždycky jsem to věděla,“ dodala její kamarádka. „Proč myslíš, že lžeme a kryjeme tě? A než se zeptáš, jo, Dan o tom taky ví.“

Objala Annu kolem ramen a přitiskla ji k sobě. „Povídej, co pro tebe můžeme udělat.“

Realitní agent vodil Annu z jedné místnosti do druhé a vysvětloval vše, co potřebovala znát. Byt k pronájmu se nacházel v centru Sheffieldu, nabízel výhled na řeku, měl vlastní balkon a Anna se do něj okamžitě zamilovala. Hlavní lož-

nice byla prostorná, a dokonce i do druhé ložnice se dalo pohodlně umístit dvojlůžko. Obrovský obývací pokoj tvořil propojený prostor s kuchyní, která se Anně moc líbila. Z chodby se procházelo do koupelny se sprchou, všechno v bytě jí dokonale vyhovovalo. Stáli na balkoně a dívali se, jak se tmavou oblohou prodírá slunce. Anna spokojeně vzdychla.

„Chci tenhle. Bez veškerých pochyb. Ten, co jste mi ukázal předtím, byl taky hezký, ale tenhle je výš a moc se mi líbí ten výhled a klid – vlastně všechno. Kdy se můžu nastěhovat?“

Usmál se jejím nadšením. „Věděl jsem, že vám padne do oka. Pokud zvládneme papírování, mohla byste tu být už v pondělí. Vyhovuje vám to?“

„Určitě. Do té doby budu bydlet v Hiltonu, ale můžete mi volat na mobil. Až se vrátíme do vaší kanceláře, můžu převést jakoukoli částku, kterou potřebujete. A kdybyste to mohl urychlit...“

Anna mu potřásla rukou. „Pojďme dovnitř.“

Ubytovala se v hotelu Hilton a zavolala Charlie, která jí sdělila, že se Ray víckrát neozval. Povíдалy si dobrou půlhodinu o novém bytě. Charlie trochu žasla, že se ohledně pronájmu rozhodla tak rychle. Anna jí vysvětlila, že si byt pronajala jen na půl roku a má v úmyslu poohlédnout se v těch šesti měsících po nějakém domě.

„Anno,“ zasmála se Charlie. „Co se to s tebou děje? Jsi jako vířící derviš. Tohle snad ani není ta Anna, jakou známe a máme rádi! Já zírám.“

„Musela jsem to udělat.“

„Každopádně,“ odpověděla Charlie. „Ale jestli si myslíš, že všechno půjde snadno, tak asi žiješ v paralelním vesmíru. Je tu jistá maličkost v podobě tvého manžela, nemluví o třech dětičkách...“

Anna se zasmála. „Už nejsou malí, Charlie.“

„Jsou to tvé děti a vždycky jimi budou. Na věku nezáleží.“

„Já vím,“ povzdechla si Anna. „Dopřej mi dnešek, abych se mohla radovat z nového domova, a zítra se pustím do řešení problémů.“

„Zavoláš Rayovi?“

„Ano.“

„Slibuješ?“

„Slibuju.“

Anna ukončila hovor, přečetla nabídku jídel a nechala si přinést na pokoj sendvič a pití. Neměla hlad, ale cítila, že by se měla najíst – opravdu se nechtěla probudit uprostřed noci úplně vyhládlá.

Její myšlenky se stočily k Rayovi. Netušila, co si manžel myslí. Její vzkaz vyzníval nejednoznačně a muselo ho to vytáčet. Nemít vládu? Tohle neznal.

Anna naopak cítila, že má svůj život konečně pod kontrolou. Čím dál víc si uvědomovala svobodu, což bylo zčásti děsivé a zčásti tak vzrušující, že se tomu musela smát. Prožila dva dny volnosti a ta zkušenost se jí líbila.

Kapitola 3

*středa 11. března 2015
den třetí*

Ráno Anna sešla dolů na snídani a strávila hodinku tím, že jedla, pila kávu a relaxovala. Brnkla Charlie a dozvěděla se, že jí Ray volal kolem osmé a prohlásil, že nepůjde do práce, dokud se mu manželka neozve.

Ovládat, ovládat, ovládat.

Anna si v hotelu zamluvila několik dalších nocí až do pondělka, kdy se ráno bude moci odhlásit, a šla se projít do centra. Ohledně bytu teď nemohla nic dělat – uvedla věci do pohybu a nezbývalo než čekat. Koupila si džíny, pár halenek a sandály. A varnou konvici.

Po čtvrté se vrátila do hotelu naprosto vyčerpaná; musela si zdřímnout. V Sheffieldu byla spousta obchodů. Postavila konvici na stolek a okamžitě pochopila, co znamená – symbol nového života, který promýšlela, a první nákup pro nový domov. A pak ji překvapilo a převelice potěšilo, že zazvonil hotelový telefon.

Požádala totiž realitního agenta, aby jí volal raději do Hiltonu než na mobil, protože jinak by hovor určitě promeškala. Potvrdil, že jde všechno dobře a klíče si může vyzvednout už v pátek v poledne.

* * *

Slibuju. To slovo Anně zvučelo v hlavě jako ozvěna. Musela zatelefonovat Rayovi. Vytáhla mobil z kabelky, cítila, jak se jí potí dlaně. Měla patnáct zmeškaných hovorů, většinou od Raye, ale taky dvakrát volala Caroline a dvakrát Mark. Nejvíc ji ale překvapily dva telefonáty od Jenny, Markovy manželky.

Držela mobil v ruce dlouhých pět minut, než stiskla tlačítko.

„Kde sakra vězíš?“

Ukončila hovor a lehla si na postel, celá roztřesená. Už se jí nepotily jen dlaně. Mobil se téměř vzápětí rozsvítil dalším příchozím hovorem, ale nechala ho spadnout do hlasové schránky. Když se na telefon znovu podívala, viděla, že přišla textovka. Otevřela ji a přečetla si: „ZAVOLEJ MI.“

Schovala mobil pod polštář. *S tím nepočítej, kamaráde, ani náhodou.*

Spala trhaně, ne kvůli hladu, ale s vědomím toho, že bude muset čelit dalšímu dni a potížím, které přinese. Až příliš mnoho let se Raye tak bála, že teď dokonce oddalovala nutnost promluvit s ním po telefonu. Vlastně ji nejvíc znepokojovalo a trápilo, že si nikdo jiný nevšiml, jaký je Ray tyran a sobecký netvor. Kromě Charlie a Dana, zdálo se.

Kolem čtvrté ráno Anně došlo, že ty dva možná mimoděk zatáhla do účinné katastrofy jen tím, že se s nimi přátelí. Nepochybovala, že se Ray co nevidět ukáže na jejich prahu, přesvědčený, že manželka pobývá u nich. Musela své přátele ochránit a říct mu, že bydlí v hotelu, ale nesměla prozradit, že je v Sheffieldu. Bylo by až moc snadné najít ji tady. Mohla by se třeba zmínit o Newarku a prohodit, že bydlí v penzionu. Snad by tím získala pár dalších dní, než Ray pochopí, že ji nenajde.

Kapitola 4

*čtvrtek 12. března 2015
den čtvrtý*

Na druhý den ráno v sedm Anna Rayovi zavolala. Mluvila stručně, snažila se zůstat v klidu, ale bylo to těžké. Sdělila mu, že od něj odchází. Napořád. Prozradila, že není daleko, jen půlhodinku od něj, a kdyby se vyskytlo něco naléhavého, může ji snadno kontaktovat. Stačí informovat ji o problému textovkou. Řekla, že mu oznámí jméno svého právního zástupce a že nejde jen o rozluku, chce se rozvést.

Držela sluchátko dál od ucha, zatímco ji zasypával hrubými nadávkami a jeho hlas nabíral sílu. Nazval ji sprostou děvkou a chtěl znát jméno toho chlapa, s kterým utekla. Hodlal jí zablokovat kreditní karty, zamezit přístup ke společnému účtu a znepříjemňovat život tak, že k němu ještě ráda přileze zpátky.

Anna ho nechala, ať se vyřve, a když skončil, zasmála se a ukončila hovor. Zjevně se ještě nepodíval, jaký je na společném účtu zůstatek. Obě kreditní karty byly pouze na její jméno a obnos z prodeje domu po rodičích patřil výhradně jí, stejně jako plat, který si odpracovala v rodinném byznysu a patnáct let se těch peněz ani nedotkla.

Potřebuje Raye? Ani náhodou!

Pustila se do vydatné anglické snídaně, cítila se mnohem lépe. Zjišťovala, jak úžasný rozdíl může přinést do života

dobrá hádka, zvláště pokud z ní vyjdete vítězně. Zvažovala nad kávou co dál. Věděla, že by měla zavolat Markovi, ale tušila, jak by reagoval, a potřebovala, aby jí poskytl prostor. Víc ji znepokojovaly dva zmeškané hovory od Jenny, jeho manželky.

Jenny byla tichá mladá žena, ale Anna si dobře pamatovala, že když ji Mark s rodiči seznámil, nepůsobila zakřiknutě. Chovala se bezstarostně a pořád se smála, jenže po svatbě jako by na ni dolehla tíha povinností a všechna spontánnost se vytratila. Se synovou přítelkyní Anna na začátku vycházela báječně, a když vztah těch dvou začal být vážný, její pouto s Jenny se ještě prohloubilo. Jenže manželství Jenny změnilo a Anna teď ke snaše neměla blízko. Ty dva telefonáty ji mátlly, Jenny si od ní už dlouho udržovala odstup. Mohla jen předpokládat, že Mark manželku požádal, ať jí zavolá, aby na Annu vyvinuli tlak ze všech stran.

Krátce po osmé volala Charlie. „Nevěří, že nejsi u nás,“ spustila, jen co se Anna ohlásila.

„Cože?“

„Nevěří ti. Včera večer tady byl, chodil sem a tam přesvědčený, že sem přijedeš.“

„Ach bože, to mě mrzí, Charlie.“

„O nás se neboj, hlavně buď opatrná. Dan s ním nakonec promluvil a prakticky ho vyhodil z baráku, ale Ray to s tebou nevzdá.“

„Fajn, v hotelu spím už jen dnes, zítra odpoledne dostanu klíč ke svému novému bytu. Pak už mě nenajde. Budu zranitelná jen příštích zhruba čtyřiaadvacet hodin. V pátek ráno se sbalím, naložím věci do auta a kolem deváté hned po snídani odjedu. Teď zajdu dolů na recepci a zařídím, aby nikomu neřekli, že tady jsem. Zbývá dnešek, ale už mám plán. Udělám si výlet do Derbyshiru. Jakmile zítra odejdu z hotelu a budu ve svém, nic mi nehrozí. Pošlu ti textovku s adresou, budeš jediná, kdo ví, kde jsem.“

„Dej na sebe pozor a pár týdnů sem radši nejezdí. V pondělí za tebou přijedu, ano? To už bys mohla být zabydlená, když zítra dostaneš klíče.“

„To by bylo fajn. A ještě jednou se omlouvám, Charlie, že jsem vás do toho zatáhla.“

Zasmála se. „Věř mi, máme radost.“

Anna šla na recepci a vysvětlila, že si nepřeje, aby kdokoli věděl, že je v hotelu ubytovaná. Změnila údaj v rezervaci s tím, že přespí už jen jednu noc a hned ráno odjede. Recepční zanesl informaci do počítače a Anna si oddechla. Než odjela na výlet, znovu zkontrolovala telefon v tichém režimu a hodně ji překvapilo, že Jenny volala znovu. Dvakrát.

Asi by se jí měla ozvat. Něco jí napovídalo, že Jenny nebude tak kritická, jak to očekávala od Marka a Caroline – možná dokonce projeví pochopení.

Udělá to ještě dnes. Zavolá Jenny z Derbyshiru, rozhodla se.

Po ránu v jarní slunečný den bylo v Bakewellu krásně. Anna se procházela u řeky, dívala se, jak děti krmí kachničky, a poslouchala, jak je rodiče nabádají, ať nechodí moc blízko ke kraji vody. Vzpomínala, kolikrát tam zavítali jako rodina, nejdříve se syny a potom s Caroline. Bakewell s těmi malebnými obchůdky a celkovou atmosférou milovala. Ještě chvíli pokračovala v procházce a pak se šla najíst do jedné hospůdky.

Nakoupila další drobnosti do nového bytu a položila je na židli vedle sebe. Když jí číšník nesl oběd, nedopatřením shodil jednu z tašek, která spadla na zem. Společně všechno pobaveně posbírali a znovu uložili do tašky. Anna se na muže usmála, poděkovala mu a urovnala věci na židli trochu pečlivěji.

Tehdy se nadlouho smála naposledy.

Jen co se najedla, vytáhla mobil, chvíli se na něj zamyšleně dívala, našla Jennyino číslo a stiskla tlačítko volání.

Snacha přijala hovor okamžitě. Anně připadalo, že musela sedět s telefonem v ruce a čekat.

„Anno. Musím tě vidět.“

„Jenny? Vzala jsi to rychle. Promiň, víš, já...“

„Anno. Přestaň mluvit a poslouchej. Musím se s tebou vidět. Jenom já. Mark ne, ani děti. Já a nikdo jiný. Kde jsi?“

Anna se zajíkla. „Jenny, to nemůžu nikomu prozradit. Ray...“

„Chápu, Anno, jsem na tvé straně. Přijedu za tebou teď hned. Anebo, jestli mi opravdu nechceš říct, kde jsi, se můžeme sejít jinde. Tak nebo onak, musím s tebou mluvit. Adam a Grace jsou u našich a Mark je s Rayem v Lincolnu. Nikdo se nedoví, že se uvidíme. Anno, je to hrozně důležité. Prosím.“

Slyšela z Jennyina hlasu tíseň a pochopila, že nemá na vybranou. Připadalo jí to hrozně divné – mluvily spolu zřídkakdy, a většinou to byla úplně neosobní konverzace. Teď ale snacha působila upřímně a její tón zněl naléhavě. Anna se zvedla od stolu a řekla jí tiše, že je právě v restauraci a půjde dokončit hovor ven. Mladší žena trochu zaúpěla a tiše vzlykla.

„Jenny, prosím tě, neplač,“ zašeptala Anna. „Poslyš, sejdu se s tebou. Co třeba na čerpací stanici Trowell Services na M1? Už jsi obědvala? Můžeš rovnou vyjet?“

„Anno, nejedla jsem od chvíle, kdy jsem se dozvěděla to o tobě a Rayovi. Ale vezmu si sendvič a sním ho cestou. Sejdeme se tam v restauraci, platí?“

Anna cítila, jak na ni doléhá nervozita a úzkost.

„V pořádku, Jenny. Jeď opatrně. Uvidíme se brzy, tak zatím.“

Rychle se přesunula na parkoviště a za chvíli už vyjížděla na cestu. V Bakewellu natankovala a zamířila k dálnici.

Dorazila na místo jako první. Vešla do restaurace, koupila si kávu a vyhlížela snachu. Dlouho nečekala, Jenny se objevila ve dveřích a okamžitě ji uviděla. Rychle k ní došla a dlouho Annu držela v pevném objetí.

„No tak,“ chlácholila ji Anna. „Uklidni se, teď už si můžeme pořádně promluvit. Ale musím tě upozornit, že se k Rayovi nevrátím, ať mi chceš povědět cokoli.“ Důkladně si snachu prohlédla a dodala: „Ale myslím, že ti o tohle nejde, co?“

Jenny zavrtěla hlavou. „Ne, nejde. Jsem tady, abychom si promluvily. Bude to nejtěžší rozhovor, jaký jsem za celý svůj život měla, ale musím to udělat, nic jiného mi nezbyvá. Jdu koupit další kávu, hned jsem u tebe.“

Anna se dívala, jak Jenny kráčí k pultu, a znovu ji ohromilo, jak je hezká. Její dlouhé světlé vlasy se nádherně leskly a i po dvou dětech si udržela nádhernou postavu. V obličejí však měla usoužený výraz, něco ji muselo hodně trápit. Anna doufala, že to nesouvisí s Markem. Hlavou se jí horečně míhaly všelijaké možnosti, čeho by se to mohlo týkat – milostná aféra, domácí násilí, nebo dokonce potíže s některým z dětí.

Když se od Jenny konečně dozvěděla pravdu, nebyla na ni ani trochu připravená.

Jenny opatrně postavila obě kávy na stůl a posadila se. Anna čekala, až promluví, ale snacha pořád mlčela.

„Začínáš mě děsit, Jenny. Co se děje? No tak, povídej. Ať jde o cokoli, určitě to vyřešíme.“ Otřepané fráze. Obě věděly, že jsou to jen otřepané fráze.

Jenny pomalu zvedla hrnek k ústům a opřela se zády do židle.

„Anno, slibuju, že ti nebudu radit, aby ses k Rayovi vrátila, a můžeš se spolehnout, že o tomhle setkání nikomu neřeknu, ani neprozradím, kde teď bydlíš,“ pronesla vážným, napjatým tónem.

„Vždyť to nevíš.“ Anna se usmála, aby trochu uvolnila atmosféru.

„Dovím se to.“

„Jenny...“

Mladší žena vstala, zamumlala, že musí na toaletu, a odběhla. Když se vrátila, třímala lahvičku vody.

„Promiň,“ řekla. „Zvracela jsem.“

„Jsi v pořádku?“

„Nejsem nemocná, myslím, že je to jen reakce žaludku na to, co se chystám udělat.“

Napila se vody a odstrčila kávu.

„Tak jo. Anno. Potřebuju, aby sis to poslechla až do konce, a teprve pak si promluvíme. Chci, aby ses přenesla do doby, než jsme se s Markem vzali. Koupili jsme tehdy ten malý byt v Lincolnu. Musela se tam udělat spousta práce a Ray pomáhal s omítkami, truhlářinou a podobně. Já jsem si vzala na starost malování, Mark měl práci daleko, jezdil domů jenom na víkendy a byla jsem ráda, že mám při čekání na něj smysluplný program.“

Na chvíli se odmlčela, zjevně si urovnávala myšlenky. Anna mlčky přikyvovala. Na ty časy vzpomínala ráda. Dny plné bezstarostného smíchu, cákání barvou a lásky. Hlavně lásky.

„Týden před svatbou jsem si vzala den volna z práce, abych dokončila práci v ložnici. Uprostřed odpoledne jsem měla všechno hotové a šla jsem se osprchovat, než odjedu domů k mámě. Vešla jsem do obýváku zabalená do osušky a uviděla jsem Raye.“

Table odmlka byla delší. Trvala donekonečna, až se Anna natáhla přes stůl a dotkla se Jennyiny ruky.

„Jenny?“

„Znásilnil mě, Anno. Ten hajzl mě znásilnil.“

Anna měla pocit, jako by ji obklopila mlha. Ruch kolem nich se vytrácel, až se rozhostilo ticho.

„Anno! Anno!“ Najednou k ní dolehl Jennyin hlas, naléhavý a zoufalý. Anna ležela na zemi, obklopená hloučkem lidí, kteří na ni hleděli.

„Už je to dobré,“ říkala Jenny přihlížejícím. „Omdlela z horka. Dopřejeme jí prostor?“

Jakmile lidé pochopili, že neumřela, jen omdlela, začali se rozcházet. Anna se zadívala na Jennyin ustaraný výraz a skoro si přála, aby raději umřela. To, čemu teď musí čelit, nebude dobré.

„Můžeme jít k autu?“ zašeptala, když zahlédla, že se k nim žene členka personálu a tváří se jako horlivá záchranářka. Jenny přikývla a pomohla jí vstát. Anna se cítila malátně, ale když k nim dorazila Sue, připravená poskytnout první pomoc, snažila se to nedat najevo.

Ujistily Sue, že Anně nic není, pomalu vyšly ven a zamířily k jejímu autu.

„Tak jo. Otázky,“ prohlásila. „Řekla jsi to Markovi?“ Chvilí váhala, než bude pokračovat ve vyptávání. „Asi ne, co? Kdybys mu to pověděla, v životě nás všech by nastala pohroma.“

V Jennyině obličejí se zračilo utrpení. „Nemohla jsem mu to říct. Kolik životů bych tím zničila? Určitě bych ho ztratila, už nikdy bychom nebyli stejní lidé. Marka celým srdcem miluju, věděla jsem, že mu to nemůžu prozradit. Ray si toho byl také vědom. A taky jsem myslela na tebe. Měly jsme k sobě tak blízko, Anno, a spolu se vším, co je mi drahé, bych přišla i o tebe. Jistě, vím, že jsem za nic nemohla, ale můj život by se tak moc změnil, že by opravdu nestálo za to žít.“

Anna se k ní znovu natáhla a vzala ji za ruku. „Takže ses za Marka provdala a našla něco jako štěstí.“

„Naprosté štěstí,“ upřesnila Jenny. „Pak jsme se kvůli jeho zaměstnání přesunuli do Leicesteru a Raye jsme vídali zřídkakdy – což samozřejmě znamená, že se jako rodina moc nevídáme s tebou ani s našimi. Ale Mark má svou práci rád, mě těší práce v knihovně a děti jsou spokojené ve škole, kam chodí.“

Jenny vytáhla z kabelky papírové kapesníčky. Osušila si jedním oči a pak se otočila ke tchyni a podívala se na ni. „Stalo se to jen jednou, Anno, a kdybys s ním zůstala, nikdo by se nic nedozvěděl.“

Anna čekala.

Jenny zmuchlala kapesníček a zastrčila ho do rukávu. „Myslela jsem, že ho miluješ. Nemohla jsem ti vyprávět něco, čím bych tě ranila, ale teď je všechno jinak. Už ti to můžu říct, ale jenom tobě.“

„Nechápu. Proč teď můžeš mluvit a tehdy jsi nemohla? Vztah vás dvou to přece zkazí stejně jako tehdy, nebo ne? A jsou tady děti...“

„Mark se nic nedoví. Miluju ho, miluju děti, mám ráda svůj život. Ale musím to říct tobě, protože si můžeme pomoci navzájem.“

Anna na snachu zírala. Její hlava to nepobírala. Netušila, o čem Jenny mluví. Jak by jí probůh mohla pomoci, když si nepřeje, aby o tom věděl Mark? Chce prostě, aby ji Anna důvěrně vyslechla? Pocituje potřebu tu záležitost s někým probrat, protože až dosud se nikomu svěřit nemohla?

Jenny se dívala přímo před sebe, ústa semknutá do rovné linky.

„Potřebuju, abys mi poskytla alibi, Anno, až ho zabiju.“

Kapitola 5

*čtvrteční večer 12. března 2015
den čtvrtý*

Anně připadalo, že na snachu zírá celé hodiny, i když šlo ve skutečnosti o vteřiny. Jennyiny šedé oči se k ní stočily, krásná tvář prosta všech emocí.

„Cos to říkala?“ zeptala se Anna pomalu.

Jenny jí ta slova zopakovala a Anna mlčky sáhla po klice u dveří. Nechala Jenny v autě a vyklopýtala přes parkoviště ke koši na odpadky. Opřela se o něj a nabírala velkými doušky dech. Jak se může její život tak monumentálně rozpadat? Neslyšela, že k ní snacha došla, ucítila dotek na rameni a lekla se.

„Anno,“ hlesla Jenny. „Je toho víc.“

„Víc?“ Anna slyšela, že mluví čím dál hlasitěji. Jak by toho mohlo být víc? Tahle žena chce zabít jejího manžela! Co přesně je podle ní „víc“?

„Vraťme se do auta.“ Jenny ji pomalu vedla přes parkoviště. Anna vždycky považovala své audi za bezpečné útočiště, luxus vozu ji obvykle pohltil a utěšil. Tohle vše se teď změnilo.

Seděla na sedadle pro řidiče, opírala se o volant a bála se něco říct. Hlava jí třeštila a věděla, že je to důsledek slov, která právě pronesla Jenny o činu, na nějž už asi dlouho myslela. Žádný div, že s ní komunikovala přinejlepším sporadicky.

Zvedla hlavu a podívala se na snachu. „Jak to myslíš? Říkala jsi, že je toho víc.“

Přikývla. „Mnohem víc. Adam... Adam se narodil přesně devět měsíců po svatbě.“

„Ne.“ Anna ze svého hlasu slyšela slabost, cítila, jak se celá chvěje.

„Ano.“

„Ale...“

„Anno, vyslechni mě. Necelé dva týdny po narození Adama jsem požádala o test DNA. Clare, jak víš, pracuje v laboratoři. V nouzi může být hodně užitečné mít sestru, která je ochotná s něčím pomoci. Ačkoli Clare netušila, koho se test týká, myslela, že jde o mou kamarádku ze skupiny žen před porodem. Použila Rayův zubní kartáček, sklenici, z které se napil Mark, a běžný Adamův vzorek odebraný tamponem. Výsledek bohužel potvrdil, co jsem tušila. Prokázal bez veškerých pochyb, že Adamovým otcem je ve skutečnosti jeho dědeček. Vyšlo přitom také najevo, že vzorky ze zubního kartáčku a ze sklenice nemají vůbec nic společného.“

Ticho v autě bylo ohlušující.

„Takže, Anno,“ řekla Jenny, „kdo je otcem Marka a Tima? Ray jím rozhodně není.“

„Ovšemže jsou to Rayovy děti.“

Pronesla to se zoufalstvím, které nejenže slyšela z hlasu, cítila je i v srdci. V srdci zlomeném před tolika lety, když se s Michaelem rozhodli ukončit vztah. Zůstala s Rayem a Michael žil dál s manželkou, již tehdy diagnostikovali roztroušenou sklerózu.

Pokud Anna tušila, že je otcem jejích dvojčat jiný muž, radši se tou myšlenkou nezaobírala. Byl to jediný způsob, jak se z toho nezbláznit. Uměla velice dobře strkat hlavu do písku a právě to udělala, když tehdy zjistila, že je těhotná. A navíc brzy vyšlo najevo, že čeká dvojčata.

Jenže teď se ukázalo, že písečné duny a pštrosí zvyklosti jsou k ničemu. Anna zírala na Jenny a doufala, že se zmatek v její hlavě neodráží v obličeji. Nejspíš doufala marně.

Jenny se usmála. „Neboj. Neprozradím tvoje tajemství. Ačkoli vyvstává otázka, kdo je skutečným dědečkem Adama a Grace. Každopádně mě trochu uklidnilo vědomí, že člověk, o němž jsem se domnívala, že se stal Adamovým otcem a současně dědečkem, je nakonec degradován jen na tatku.“

Anna by se ráda zasmála, ale byla hrůzou bez sebe. Nevěděla co říct, nemohla své tajemství prozradit vůbec nikomu.

Jenny ji vzala kolem ramen a přitiskla se k ní. „Já vím, je to pro tebe šok. Poslyš, pro nás obě teď není bezpečné jet domů. Čeká nás dlouhá cesta a byly bychom myšlenkami úplně jinde. Tamhle je motel. Pojďme se ubytovat a pak se můžeme najíst a probrat další věci.“

Pokoj byl pohodlný – rozhodly se podělit se o něj – a Anna se schoulila na posteli a nechala myšlenky volně bloumat. V den, kdy odešla od Raye, spustila lavinu velkých událostí, která se už teď vymkla kontrole. Přesto v hloubi srdce nelitovala. Začínala žít, poznávala volnost. A koupila si varnou konvici!

Jenny se osprchovala a Anna myslela na to, jak musela být tehdy odpoledne po sprše v bytě vyděšená. Z Raye, z představy, že ztratí Marka, ze všeho. Hrozně vyděšená.

A zaplatila. Celý její život byl jedno dlouhé tajemství, o němž věděla jenom Anna. Žádný div, že ho chce zabít. Aspoň to říkala.

Anna se prudce posadila, hlavou jí znovu táhl dřívější rozhovor. Alibi. Vražda. Předpokládala, že to Jenny ve skutečnosti nemyslí vážně, ale i tak to byla drsná slova. Jedno ale bylo jisté, Anna se už rozhodně nikdy nechtěla s tím netvorem ocitnout v jedné místnosti, natož za něj být provdaná.

Padla znovu na postel, schovala hlavu pod polštář a tiše se rozplakala. Po chvíli ucítila na paži dotek ruky. „Slzy nic nevyřeší. Vyplakala jsem jich kvůli tomu člověku celé moře. A doufám, že pláčeš za sebe, ne kvůli němu.“

Anna zavrtěla hlavou. „Ne, nebrečím kvůli němu. Vlastně myslím, že jsou to slzy úlevy. Jenny, zítra se nastěhuju do nového bytu, začnu nový život. Kdy musíš být doma?“

„Děti jsou pryč do neděle. Mark je na pár dní u otce, hledají tě. Volá mi, ale netuší, kde jsem. Krása mobilních telefonů,“ zasmála se a Anna na pomíjivý okamžik znovu zahlédla tu jemnou dívku, kterou znala před všemi těmi lety.

„Tak pojď se mnou. Řeknu ti všechno, co potřebuješ vědět, ale ne dnes večer. Jsem úplně vyčerpaná a chci mít čistou hlavu. Uvidíš můj nový domov a dovíš se, kde jsem, mám v tebe naprostou důvěru. Kdyby mě Ray našel, nepřezíju to.“ Její slova vyzněla stroze, ale Jenny v nich rozpoznala krutou pravdu.

„Neprozdám mu to. Nic mu nedlužím,“ odpověděla jednoduše.

Trochu se najedly. Žádná z nich neměla velký apetit. Krátce zapnuly televizi, ale jen se podívaly na zprávy a pak se rozhodly vypnout ji a uložit se k spánku.

Anna toho moc nenaspala. To, co se dozvěděla od Jenny, s ní otrásl, začínaly se jí až moc vyjasňovat věci, které jí dřív připadaly divné.

Vždycky věděla, že má Ray prudkou povahu. Ani na chvíli by ji ale nenapadlo, že je schopen někoho znásilnit.

Kapitola 6

*pátek 13. března 2015
den pátý*

Vstaly v šest a v půl sedmé už ujížděly po dálnici do Sheffieldu, Jenny v závěsu za Annou. Jely rovnou k Hiltonu, sbalily všechny Anniny věci a sjely na recepci.

Anna zaplatila, poděkovala recepční a sehnula se pro tašku. Slyšela, jak se Jenny ptá, jestli mají na noc volný pokoj, a zasáhla. „Přespíš u mě,“ navrhla. „Nějak to uděláme.“

Recepční se usmála. „Musím vás upozornit, že ve fotbalové sezoně tady v pátek a v sobotu bývá rušno. Zítra hraje Sheffield Wednesday na domácí půdě a navíc s Fulhamem, takže asi budeme plně obsazení. Přespávají tady fanoušci, kteří se po zápase nechtějí vracet do Londýna. Kdybyste chtěla pokoj, zavolejte co nejdřív.“

Anně se udělalo špatně. Neuvážila možnost, že by mohla na Raye narazit náhodou. Neuměla si představit, že by tenhle zápas vynechal – v celé sezoně mu neunikl ani jeden.

„Jenny, padáme odsud.“

Totéž došlo i její snaše. Mark byl taky velký fanoušek sheffieldského týmu, i když teď bydlel daleko a nedostal se často k tomu, aby je viděl naživo. Třeba s Rayem usoudí, že když jsou takhle blízko, nenechají si tu příležitost ujít. Ray občas vyrazil na fotbal s kolegy a zůstali po zápase ve městě na noc. Mohl by se rozhodnout, že tentokrát pozve Marka.

Nasedly do auta a podívaly se na sebe. „Určitě přijede až zítra, ale možná přenocuje. Zítra radši zůstaneme doma, bezpečno bude jen mezi druhou a pátou,“ řekla Anna a zeshiroka se usmála. Nebylo jí do smíchu a Jenny to určitě věděla.

„Je sice hezké, že říkáš, ať u tebe přespím, ale máš vůbec postel a nějaký nábytek?“

„Mám konvici.“ Anna zařadila jedničku a rozjela se.

Do Annina nového domova dorazily krátce před jednou hodinou. Nakoupily nejn nutnější zásoby, jako čaj, kávu a mléko (spolu se sušenkami a dalšími nezbytnostmi), a když Anna prošla dveřmi do vlastního bytu, oddechla si.

Vybalila varnou konvici a přidělila jí čestné místo na nové kuchyňské lince. „Krása,“ řekla a trochu ji pohladila.

Jenny byla ohromená. Procházela z jedné místnosti do druhé, až se ocitla na balkoně s výhledem na řeku.

„Moc se mi tu líbí,“ řekla. „A díky, žeš mě sem vzala. Slibuju, že tvoje tajemství neprozradím. Jednoho dne se vrátíš do Lindum Lodge, ale než ten den přijde, tohle je pro tebe správné místo. Víím, že ti tady bude dobře. A nevíš si, že je zrovna pátek třináctého.“ Jenny se při návratu do obýváku zasmála.

Při zmínce domova, kde s Rayem prožila tolik let, se Anna zachvěla. Nikdy se tam nehodlala vrátit. Odešla, Lindum Lodge považovala za svou minulost.

Rozbalily nakoupená nafukovací lehátka a spacáky a přichystaly je ke spaní. Anna se chystala vyrazit v pondělí na nákupy – až bude zápas Sheffield Wednesday jen vzdálenou vzpomínkou – a objednat dvě postele, královskou velikost do své ložnice a dvojlůžko do menšího pokoje, protože tušila, že tohle není Jennyina jediná návštěva. Prozatím si musí obě vystačit s kempinkovými lůžky.

V provizorním tábořišti poobědvaly sendviče a vybalily různé maličkosti, které Anna koupila v Bakewellu ještě předtím, než se její svět kompletně proměnil. Nejenže ho Jenny zploštila, přátelství s Charlie a Danem se její zásluhou přesunulo do jiné roviny. Tohle obrovské tajemství Anna nesmí Charlie povědět. Patřilo především Jenny a nemohla zradit její důvěru.

V bytě byly koberce, závěsy a rolety, a když všechno rozstavěly a rozložily kempinková křesílka, působilo to tam skoro útulně. Chvíli se radily, jaký nábytek by Anna měla koupit do obývacího pokoje a jak ho rozmístit, aby vytěžila co nejvíce ze slunečních paprsků, linoucích se přes balkonové dveře, a pak si k večeři nechaly přivést pizzu.

„A teď povídej,“ prohlásila Jenny při jídle.

Anna okamžitě ztratila apetit.

Celá se roztřásla, ale věděla, že snaše musí vysvětlit, jak se věci mají – podle toho hrozného výsledku testu DNA měly její děti jiného dědečka, než se všichni domnívali.

A u Adama se k tomu přidal další problém – měl nejen jiného dědečka, ale i otce. Pořádně zašmocrchaná situace...

Anna odložila pizzu a otočila se k Jenny. „Jak víš, s Rayem jsme se seznámili jako teenageři a zamilovali se do sebe. O dva roky později jsme se zasnoubili a chystali svatbu. Neměli jsme tehdy moc peněz, museli jsme tvrdě šetřit. Našla jsem si přivýdělek jako uklízečka, a tehdy jsem poznala Michaela. Byl zhruba o deset let starší než já, ženatý a s dítětem, tehdy tříletým. Jeho manželka sice zůstala v domácnosti, ale kvůli nemoci potřebovala výpomoc. Chodila jsem k nim třikrát týdně a měla jsem tu práci ráda. Byl to pěkný dům a s Michaelem jsem se vídala často, pracoval z domova jako účetní. Jednou jsme se zapovídali a už jsme s povídáním nepřestali. Mluvili jsme spolu úplně o všem, rozhovory tvořily velkou část našeho vztahu, který postupně přerostl v lásku.“

Odmlčela se a podívala se na Jenny. V jejím výrazu se nic nezměnilo, čekala, až bude Anna pokračovat ve vyprávění.

„Jenže jsem měla pořád ráda i Raye. Připadala jsem si strašně rozpolcená. Michael se ke mně choval vlídně a láskyplně, Ray byl vzrušující. A potom, asi měsíc před svatbou, Michaelově manželce diagnostikovali roztroušenou sklerózu.“

Anna chvíli mlčky vzpomínala na ten hrozný den, kdy jí to Michael sdělil a rozhodli se, že se rozejdou.

„Naposledy jsme se pomilovali a víckrát jsem k nim nepřišla. Jeho paní potřebovala pečovatku a práci, kterou jsem dělala já, zadali úklidové firmě. Měsíc po svatbě s Rayem jsem zjistila, že jsem těhotná. V té době se ještě nedalo upřesnit datum tak jako dnes, a protože jsem čekala dvojčata, termín porodu byl beztak jen orientační, dvojčata se obvykle narodí dřív. Po celý život jsem si ty děti spojovala s Rayem, ne s Michaelem. Toho jsem víckrát neviděla. Četla jsem nekrolog, když jeho manželka zemřela, ale neozvala jsem se mu, nechala jsem to být. Asi před dvěma lety jsem si všimla, že taky zemřel, zanechal po sobě jedinou dceru. Můžu jen předpokládat, že ho postihla rakovina, protože u smutečního oznámení byla žádost o příspěvky na výzkum rakoviny. Měla jsem ho moc ráda, ale před mnoha lety jsme si zvolili jinou cestu.“

„A to je vše? Ray nikdy nepojal podezření?“

„Myslím, že ne. Samozřejmě o tom přivýdělků věděl, díky tomu jsme měli na líbánky, ale nedopustila jsem, aby nám to zasáhlo do života. Musím se přiznat, Jenny, mrzí mě, že jsem s Michaelem nemohla žít. Domnívám se, že všichni v životě potkají někoho, kdo se k nim dokonale hodí. Michael byl po všech stránkách moje spřízněná duše a věřím, že ty a Mark k sobě taky patříte.“

Vzdala jsem se muže, který byl pro mě ten pravý, a žila s tyranem, neustále ve strachu. Hrozně jsem se bála od něj

odejít. Ray byl dobrý otec, ale mizerný manžel. Vlastně jsem se vzdala štěstí kvůli svým třem dětem. Nikdy jim nic nechybělo, mají skvělé vzdělání, a především otce milují. Měla jsem pocit, že nemám právo nic z toho ohrozit.

Teď nadešel můj čas a ta absurdní přání k našemu výročí zafungovala jako katalyzátor, poslední kapka, nebo ať už to nazveš jakkoli. Až dojde na rozvod, vím, že ho ještě budu muset vidět, i když jen jednou. Při tom pomyšlení se mi zvedá žaludek, ale mezi ostatními lidmi budu v bezpečí. Vezmu s sebou Dana,“ dodala se smíchem.

V místnosti se rozhostilo ticho a potom promluvila Jenny.

„Nerozváděj se, Anno. Nebude to nutné, věř mi. Postarám se, abys Lindum Lodge dostala zpátky, uvidíš.“

Anna chtěla něco namítnout, ale Jenny ji zarazila zvednutím ruky.

„Pst. Teď ještě nemusíš nic vědět. Ale o rozvod nežádej. Možná by dokonce pomohlo, kdybys Markovi, Timovi a Caroline naznačila jistou šanci, že se k jejich otci vrátíš, jen co si trochu odpočineš, znovu se nadechneš. Určitě by takovou informaci Rayovi předali. Kdyby věděl, že stačí nějaký čas počkat a pak k němu přiběhneš se staženou oháňkou, měla bys od něj chvíli pokoj. Máš dost peněz? Zablokoval ti kreditky?“

Anna se zasmála. „Mám odhadem přes půl milionu a k těm penězům se nedostane, ačkoli o tom vlastně neví. Všechny jsou psané na mě. Ray jenom ví, že jsem převedla zůstatek společného účtu na svůj, takže myslí, že mám nějakých pět tisíc liber a k tomu peníze z prodeje domu mých rodičů. Finančně jsem v pohodě.“

„Bezva. Ani bych ti nemohla pomoci, Mark by poznal, kdybich ti z našich účtů něco převedla. Ale jinak máš mou plnou podporu. Ray je prevít a jednou za to zaplatí.“

Ještě nějakou dobu poseděly v nepříliš pohodlných křesílkách a pak si šly lehnout na provizorní kempinková lehátka, každá do svého pokoje. Anna sebou velkou část noci házela a převalovala se ze strany na stranu. Kolem třetí slyšela, že Jenny vstala a šla se napít. Hlavou jí vířily myšlenky.

Jennyina rada, aby Raye ponechala v domnění, že se k němu třeba vrátí, dávala smysl – uvolnilo by se tím napětí. Prostě by se s tím svým pokryteckým úsměvem posadil a čekal, až za ním zase Anna přicupitá. Naoko by zavolala Markovi, že si chce popovídat, vysvětlila by mu, o co jí jde, a Mark by to hned vyzvonil otcí.

Taky musela promluvit s Caroline. Věděla, že dcera bude vždycky stát při otcí, ale přesto jí musela povědět, proč odešla.

A pak tu byl Tim. Její Tim. Ze všech dětí k němu měla nejbliž. V těch hrozných dnech, kdy se dověděli, že je homosexuál, se za něj postavila a Ray ji surově zmlátil. Nemohl uvěřit, že by jeden z jeho synů mohl být gay. Anně však záleželo jen na Timově štěstí. Tušila, že pro něj bylo těžké říct jim to, protože věděl, jak bude Ray reagovat. Anna to ale beztak vycítila. Opravdu teď Tima potřebovala. Musí se mu na Floridu ozvat a poklábosit s ním. Předpokládala, že se Ray neobtěžoval sdělit mu, co je nového, ale Mark mu možná zavolal a Tim nejspíš čeká, až mu matka zatelefonuje.

Anna za dlouhé noci promýšlela seznam věcí, které musí udělat. Najednou jí připadalo k smíchu, že chtěla původně poslat dětem dopis. Musela se všemi mluvit, a brzy. Kolem třetí konečně usnula.

Kapitola 7

sobota 14. března 2015
den šestý

Annou probudila vůně kávy a sendvičů se slaninou. U jejího lůžka stála Jenny a držela papírový sáček a hrnek.

„Snídaně!“

„Kde...?“

„Sjedeš do přízemí, vyjdeš z budovy, odbočíš doprava a pak ještě jednou doprava. Je tam kavárnička, kde dělají snídaně. Koupila jsem sendviče se slaninou a uvařila kafe. No tak, je čas vstávat.“

Anna měla za sebou dlouhou noc a káva i jídlo jí pomohly probrat se a urovnat si myšlenky. Zůstaly v bytě až do dvou odpoledne, pak odjely z centra a našly velké nákupní středisko. Anna v jednom obchodě koupila televizi a k ní stolek, laptop, tiskárnu, žehličku, toustovač a pár dalších věcí. S Jenny se smály, když je prodavači doprovodili k autu a všechno jim naložili do kufru. Skvělá obsluha! Objednala si ve stejném elektrocentru ještě pračku a ledničku s mrazákem, obojí byli víc než ochotní přivést a nainstalovat zdarma.

A taky koupila akvárium. Ray po celou dobu jejich manželství vytrvale odmítal jakékoli zvířecí mazlíčky. Anna a kluci se jednou vrátili z výletu na místní trhy se zlatou rybkou v igelitovém sáčku. Stavili se v obchodě s chova-

telskými potřebami, pořídili akvářko, a než se Ray vrátil domů, ryбка už v něm plavala. Pojmenovali ji Eric, hlavně proto, že to Anně připomnělo jeden mimořádný den, který strávila s Michaellem. Měl doma nádherné tropické akvárium a v něm snad stovky rybiček. Pověděl jí se smíchem, že všechny pojmenoval. Anna na jednu namířila prst a zeptala se, jak se jmenuje. Michael odpověděl, že Eric. Ukázala na další a chtěla znát jméno. Odpověď zněla stejně, a totéž se opakovalo u třetí a čtvrté ryby. Všechny dostaly jméno Eric, aby se to nepletlo, vysvětlil jí.

Když tehdy Ray přišel domů, vylovil ryбку z vody, rozmáčkl ji a spláchl do záchodu. Vylil z akvária vodu a vyhodil je do popelnice. Pak už o žádném mazlíčkovi nepadla zmínka. Teď Anna měla parádní akvářko s nádherným osvětlením, a příští týden si pořídí ryбку!

Rozvernost a radost z utrácení peněz za nové věci trvala jen do té doby, než se vrátily do bytu a znovu na ně dolehla realita. Anna opravdu ráda trávila s Jenny čas, vlastně to bylo od svatby s Markem poprvé, kdy ji její společnost těšila. Viděla znovu jemnější stránku své snachy; prospělo jí, když se svěřila a shodila ze sebe tíhu. Na druhý den se ale musela vrátit a Anna věděla, že znovu zůstane na všechno sama. V pondělí se s ní sejde Charlie, ale Anna teď měla tajemství, o němž slíbila, že je nikomu neprozradí.

Zapojily televizi, šikovný aparát s vestavěným přehrávačem DVD, který v rohu místnosti vypadal opravdu dobře. Jenny se rozhlédla.

„Docela ti závidím,“ řekla tiše. „Mohla by to být skoro le-grace, kdyby...“ Zajíkla se a zmlkla.

Anna k ní přistoupila a objala ji. „Jenny, už v tom nejsi sama. Jsme dvě a můžeme si kdykoli popovídat.“

„Já vím.“ Anna cítila, jak se k ní Jenny ochable tulí. „Nemáš tušení, jak je fajn někomu se svěřit, přiznat sama sobě, že jsem o tom potřebovala mluvit. Markovi to říct nemůžu,

i kdybychom spolu zůstali, znamenalo by to konec manželství. Mlčela jsem příliš dlouho a myslím, že by pro něj bylo moc těžké tohle pochopit.“

„Jenny, na tom, kdo je biologický otec, nezáleží. Mark je Adamův táta. Jen pro zajímavost, neměl Ray nikdy podezření...?“

Zavrtěla hlavou. „Myslím, že ne, ale od toho dne jsem s ním nemluvila. Když jsme se s Markem vrátili z líbánek, volal často, ale pak jsem jeho číslo v mobilu zablokovala. Možnost blokování hovorů je skvělá věc,“ dodala zvesela.

Strávily příjemný večer posloucháním rádia, poněkud zklamané tím, co v sobotu večer nabízí k zhlédnutí televize, a v deset byly obě v posteli. Anna spala lépe než předchozí noc a Jenny se chystala ráno před osmou odjet.